

Couveusebaby

Het is dag twee van de invasie. Op het strand van Breskens wacht de uit Winnipeg afkomstige luitenant Jack Donoghue op de dingen die komen gaan. Hij wordt vergezeld door twee Britse oorlogscorrespondenten, die hij naar de overkant zal begeleiden. Wanneer een alligator-tank uit het water kruipt en zijn loopplank neerlaat, lopen enkele Britse gewonden uit het voertuig. Daarna volgen soldaten en burgers, gedragen op brancards.

Als laatste stappen vier nonnen uit het voertuig het strand op. Eén van hen is al wat op leeftijd. De nonnen in hun bruinzwarte habijten, afgezet met smetteloos wit, staan wat vertwijfeld en met ernstige gezichten naast de tank. Een van hen draagt voorzichtig een wit kistje met glazen deksel.

Het kistje is een couveuse. In het kistje ligt een te vroeg geboren kindje van drie weken oud. Intussen vliegen de granaten over hen heen. De vier nonnen zijn zusters uit het Sint-Joseph ziekenhuis in Vlissingen. Ze vergezellen de gewonden. Rustig en kennelijk zonder angst wachten ze op de komst van de ambulances.

Jack Donoghue weet niet meer precies wie het kindje als eerste opmerkt, maar plotseling hoort hij een bebaarde Engelse zeeman zeggen: “Jongens er ligt een baby in dat kistje”. Onmiddellijk stromen de soldaten en zeelieden tezamen. Mannen die net zijn teruggekomen uit de hevige strijd in Vlissingen en zij die op het punt staan het gevecht in te gaan, kijken verwonderd naar het kindje. Mannen in camouflage-uniformen, bepakking, stalen helmen, granaten en machinegeweren staan om een kwetsbaar wonder in een kistje, omringt door vier vriendelijk glimlachende Vlissingse nonnen.

Heel weinig is er te zien van het zorgvuldig ingepakte kindje in het verwarmde kistje. Een van de nonnen tilt het deksel een beetje op, zodat een glimp van het roze gezichtje is te zien.

Jack ziet hoe de soldaten en zeelui met ruwe woorden hun emotie proberen te verbergen. Kort voordat ze aan boord gaan om over te steken en de dood onder ogen komen, werpen ze een laatste blik op dit kleine, zwakke leventje in een kistje. Dat is ook het laatste wat Jack ziet voor hij oversteekt naar Vlissingen.

“Ik zal mij altijd blijven herinneren,” vertelt hij later, “het tafereeltje van die rustig glimlachende nonnen en die ongeschoren, vermoeid uitzierende mannen rondom dat Hollandse kindje op het strand van Breskens.”

“Het is het mooiste wat ik ooit in de oorlog heb gezien”.